

РЕШЕНИЕ

№ 3636

гр. София, 04.06.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 72 състав,
в публично заседание на 28.04.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ева Пелова

при участието на секретаря Зорница Димитрова, като разгледа дело номер **11854** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба на ПИМП [фирма] – [населено място] и д-р М. Б. Х. Х., чрез пълномощника – адв. П., срещу Заповед за прекратяване на договор № РД 15-1248/04.11.2020г. на директора на СЗОК / Заповедта/, с която на основание чл. 20, ал.1, т.2 от Закона за здравното осигуряване /ЗЗО/, чл.42, т.2 от Правилника за устройството и дейността на НЗОК, чл.99, ал.1, т.4, вр.чл.26, ал.2 от Национален рамков договор за медицинските дейности за 2020-2022г. /Н./ и чл.59, ал.1, т.4 от сключения индивидуален договор № 22-6025/2020г. е прекратен частично договор № 22-6025/2020г. с лечебното заведение /ЛЗ/ за ПИМП [фирма], представлявано от д-р С. К., с местоположение на лечебното заведение – [населено място], р-н И., [улица] по отношение дейността на д-р М. Б. Х. Х., във връзка с отчетена от него дейност, която реално не е извършена.

Жалбоподателят, редовно призован, изпраща процесуален представител, който поддържа жалбата на основанията, изложени в нея. Посочва се, че оспорената заповед е незаконосъобразна, постановена при допуснати съществени нарушения на административнопроцесуалните правила, в противоречие с материалноправните норми. Поддържа се, в оспорената Заповед не е посочено основанията да прекратяване на договора, както и че обвързването на чл.99, ал.1, т.4 с нормата на чл.26, ал.1, т.6 от Н. за МД 2020-2022г. представлява неправилно приложение на материалния закон. Сочи се, че правомощието на директора на СЗОК да не сключи

договор със съответното лечебно заведение при кумулативно предвидените в чл.26, ал.1, т.6 от Н. предпоставки, не е относимо към действащия понастоящем договор между ЛЗ и СЗОК, сключен на 14.02.2020г., към която дата по отношение ЛЗ не е имало налице влязла в сила санкция „прекратяване на договора“, доколкото окончателното решение на съда, с което е потвърдена наложената със заповед № РД 15-103/01.02.2019г. санкция, е влязла в законна сила на 26.11.2020г., и има установително, но не и обратно действие. Сочи се, е правомощията на директора на съответната З. по прекратяване на договорите с изпълнителите на медицински дейности са регламентирани в разпоредбата на чл.59, ал.11 от ЗЗО, като в оспорената Заповед липсват както мотиви, така и доказателства за установено нарушение, обуславящи правомощието на директора на СЗОК да прекрати договора едностранно. Прави се искане Заповед № РД 15-1248/04.11.2020г. на директора на СЗОК да бъде отменена, претендират се разноски.

Ответникът – директора на СЗОК, редовно призован, изпраща процесуален представител, който моли съда да отхвърли жалбата, като неоснователна и недоказана. Сочи, че едно от условията за сключване на договор на ЛЗ с НЗОК е липсата на прекратен договор, а ако такъв е налице директора на СЗОК може да сключи нов такъв с ЛЗ след изтичане на 12 месеца от влизане в сила на наложената санкция. Юрк. Ш. посочва, че общите и специални условия, на които трябва да отговаря ЛЗ следва да са налице по време на действие на сключения договор и след като има влязла в сила заповед за налагане на санкция е нарушено едно от тях и на това основание същият е прекратен.

Съдът, след като обсъди доводите на страните и събраните доказателства по делото, приема за установено от фактическа страна следното:

Със Заповед за налагане на санкции /прекратяване на договор/ № РД 15-103/01.02.2019г., издадена от директора на СЗОК, на основание чл.398, ал.1, т.2 и чл.407, ал.1, б“а“ от Н. за МД за 2018г., вр.чл.59, ал.11, т.1, б.“а“, пр.1 от ЗЗО на ПИМП [фирма] – [населено място] била наложена санкция частично прекратяване на договор № 22-6025/2018г., за оказване на първична извънболнична медицинска помощ, сключен между НЗОК, чрез директора на СЗОК по отношение на д-р М. Б. Х. Х., във връзка с отчетена от него дейност, която реално не е извършил.

Заповедта за налагане на санкции /прекратяване на договора/ № РД-103/01.02.2019г., издадена от директора на СЗОК, била обжалвана пред съда и с решение № 13244/26.10.2020г., постановено по административно дело № 14467/2019г., Върховния административен съд на Република България, Шесто отделение, е отменено решение № 6582/06.11.2019г., постановено по адм.дело № 2055/2019г. на Административен съд София-град, като жалбата на ПИМП [фирма] – [населено място] срещу нея била отхвърлена.

Междувременно на 14.02.2020г. между НЗОК, представлявана от директора на СЗОК и ПИМП [фирма] – [населено място] бил сключен договор № 226025 за оказване на първична извънболнична медицинска помощ, като част от медицинския екип на ЛЗ бил и д-р М. Б. Х. Х..

Съдът намира така подадената жалба за процесуално допустима, като в подадена в срок, от лице с правен интерес, срещу индивидуален административен акт, изготвен в кръга на правомощията на директора на СЗОК, а разгледана по същество основателна, поради следните съображения:

Съдът намира, че оспореният акт е издаден от компетентен орган, в предписаната от

закона форма и при спазване на процесуалните правила за неговото издаване, но същият е незаконосъобразен по смисъла на чл. 146, т. 4 от АПК, тъй като е в противоречие с материалноправни разпоредби.

Здравното осигуряване и свързаните с него отношения се уреждат от чл. 1, ал. 1 от ЗЗО. Според разпоредбите на чл. 6, ал. 1, вр. чл. 22 – чл. 32 от ЗЗО, НЗОК е специализиран орган, осъществяващ задължителното здравно осигуряване, който разполага със самостоятелен бюджет и отговаря за набиране и разходване на паричните средства на задължителното здравно осигуряване. В съответствие с нормата на чл. 53, ал. 1 ЗЗО за осъществяване на дейностите, предвидени в този закон, НЗОК и Българският лекарски съюз приемат чрез подписване, Национален рамков договор за медицинските дейности. По своята правна същност Националният рамков договор за медицинските дейности съдържа условията за оказване на медицинска помощ, както и тези, на които следва да отговарят изпълнителите, при сключване на индивидуалните договори за нейното предоставяне. От своя страна статутът на изпълнителите на медицинска помощ е уреден в чл. 2 и чл. 3 от Закона за лечебните заведения. Конкретното съдържание на Н. е описано в чл. 55, ал. 2 ЗЗО, като Н., заедно с анексите влизат в сила от 1 януари на следващата календарна година. Видно от текста на чл. 53 от ЗЗО нормите на ЗЗО в предмета на регулиране от Н. може да се изпълняват само ако съществуват и са налице договорните клаузи на Н. за съответната година. Освен това ЗЗО посочва, че клаузите на Н. са задължителни за определени субекти, които са негови адресати и попадат под задължителната му сила като изпълнители на медицинска помощ. Според чл. 54, ал. 7 ЗЗО Н. и анексите се обнародват в „Държавен вестник“, и видно от мотивите на Тълкувателно постановление № 5 от 21.06.2007 г. по тълк. д. № 3 / 2007 г., ОСС на ВАС е видно, че Н. е подзаконов нормативен акт: „... Съгласно чл. 53 от Закона за здравното осигуряване за осъществяване на дейностите, предвидени в този закон, се изготвя Национален рамков договор (Н.), който се подписва от представители на НЗОК и на съсловните организации на лекарите и на лекарите по дентална медицина и приподписва от министъра на здравеопазването (чл. 54, ал. 3 ЗЗО). По своя характер Н. представлява подзаконов нормативен акт, издаден по законовата делегация на чл. 54 и сл. от ЗЗО и има задължителен характер за НЗОК, изпълнителите на медицинската помощ и здравноосигурените лица...“.

В жалбата се навеждат доводи за неправилност на оспорената Заповед, тъй като решение № 13244/26.10.2020г., постановено по административен дело № 14467/2019г., Върховния административен съд на Република България, Шесто отделение няма обратно действие и на това основание за директора на СЗОК, липсва правомощие да прекрати частично вече възникналите облигационни правоотношения между болничното заведение и СЗОК. Видно от съдържанието на чл. 14, ал. 2 от Закона за нормативните актове обратна сила на нормативен акт, издаден въз основа на друг нормативен акт, може да се даде само ако такава сила има актът, въз основа на който той е издаден. Н. за МД 2020-2022г. е издаден на основание чл. 55, ал. 3, т. 2 ЗЗО, който няма обратно действие. Действие занаяпред има и решението на Върховния административен съд, с което жалбата на ПИМП [фирма] срещу Заповед за налагане на санкции /прекратяване на договора/ № РД-103/01.02.2019г., издадена от директора на СЗОК е отхвърлена. По делото не е спорно, че лечебното заведение – ПИМП [фирма] е регистрирано по законоустановения ред, отговаряло е на всички нормативни изисквания за сключването на индивидуалния договор от 14.02.2020 г.,

включително на изискването за професионална квалификация на работещите в него лекари, които могат да осъществяват дейностите по Н.. Правомощията на административния орган да откаже сключване на индивидуален договор за предоставяне на медицински услуги, респ. да прекрати неговото действие са свързани с изпълнение на императивните норми на ЗЗО от изпълнителите на медицински дейности - чл. 55, ал. 2, т. 1 от същия закон и чл. 2, ал. 1 от Закона за здравето. Разпоредбата на чл. 55, ал. 2, т. 1 ЗЗО, Н. съдържа условията, на които отговарят изпълнителите на медицинска помощ, както и реда за сключване на договори с тях, а нормата на чл. 2, ал. 1 от Закона за здравето въздига в задължение на изпълнителите да предоставят достъпна и качествена медицинската помощ. При упражняване на своето правомощие да прекрати индивидуалния договор, ако са налице материалните предпоставки за това, административният орган е длъжен да извърши тълкуване на приложимите нормативни разпоредби, предпоставящи материалноправната законосъобразност на издавания административен акт, и след като това не е сторено, се обуславя извода за неправилно приложение на материалния закон от страна на административния орган, поради което оспорения административен акт следва да се отмени като незаконосъобразен.

С оглед изхода на делото направеното в жалбата искане за присъждане на сторените в процеса разноски, предвид липсата на претенция на такива за адвокатско възнаграждение, СЗОК следва да бъде осъдена да плати на ПИМП [фирма] сумата от 50 лева, представляващи държавна такса.

Така мотивиран и на основание чл.172, ал.2 от АПК, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на ПИМП [фирма] – [населено място] и д-р М. Б. Х. Х., чрез пълномощника – адв. П., Заповед за прекратяване на договор № РД 15-1248/04.11.2020г. на директора на СЗОК, с която на основание чл. 20, ал.1, т.2 от Закона за здравето осигуряване, чл.42, т.2 от Правилника за устройството и дейността на НЗОК, чл.99, ал.1, т.4, вр.чл.26, ал.2 от Национален рамков договор за медицинските дейности за 2020-2022г. и чл.59, ал.1, т.4 от сключения индивидуален договор № 22-6025/2020г. е прекратен частично договор № 22-6025/2020г. с лечебното заведение за ПИМП [фирма], представлявано от д-р С. К., с местоположение на лечебното заведение – [населено място], р-н И., [улица] по отношение дейността на д-р М. Б. Х. Х., във връзка с отчетена от него дейност, която реално не е извършена.

ОСЪЖДА Столична здравноосигурителна каса, представлявана от директора, да заплати на ПИМП [фирма] – [населено място], сумата от 50 лева, представляващи разноски за държавна такса.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба в 14 - дневен срок от съобщаването му пред Върховния административен съд на Република България.

ПРЕПИСИ да се връчат на страните.

СЪДИЯ: